

Egyenes

Talán tíz lehetek. Anyám még a megállóban megigazítja a baloldali csurimat, ami valahogy mindig feljebb kerül. A megmarkolt hajszálak kétségbeesetten kapaszkodnak a fejbőrömbé, és szúrós bizsergéssel gyászolják az idő előtt eltávozottakat. Én szívesebben mennék leengedett hajjal. Bezzeg ő soha nem indult volna el otthonról ekkora lobonccal, mindig szépen feltűzte magának, mondja. Volt ugyanis olyan osztálytársa, akinek a derékig érő haját beszippantotta a robotgép forgó motorja, és azóta is egy tízforintos nagyságú kopaszfolt van a halántéka fölött. Nem merem mondani, hogy én is félek a hajgumi által okozott maradandó károsodásuktól. Attól, hogy a kitépett szálak helyébe többé nem nő másik, vagy hogy a gumi szorításától tartós hullámot kap a szögegyenes hajam. A bizsergés közepébe nyomom a mutatóujjamat, mire megint egy kicsit elmozdul a frizurám. Begördül a villamos, és keressük azt a felszállóhelyet, ahol a legkevesebb utas tömörül az ajtóban. Amint kitérül a két szárny, savanyú emberszag ömlik a peronra.

A villamoson kapaszkodót keresek. Nem markolom meg, csak jelképesen teszem a rúdra az ujjaimat. Egy fekete matrica fityeg a sárga kapaszkodón pont szemmagasságban. Félig le van kaparva „AN.CSAP.” Gondosan a matrica fölé illeszttem a kezemet. Talán arra a helyre kevesebb tenyér izzadt oda. Szigorúan csak a bal kezemet használom ilyenkor, mert ha leszállás után nem is tudok egyből kezét mosni, a jobb kezem tiszta marad. Azt ökölbe szorítom, hogy anyám csak a csuklómra tudja megszorítani. Nem enged el, ugyanis bármikor hirtelen fékezhet a kocs, arra nem lehet felkészülni, és ő nem akarja, hogy én megbeverjem az orromat, mit szólnának az emberek. Rendesen kapaszkodjál, mindig így szól rám. De nem értem, mit számít az, milyen erősen kapaszkodom, ha ő fog engem. Egyébként egyensúlyozni nem nagy szám, kanyarban is simán tudok állni. Egyszer a vidámparkban láttam egy lányt, aki végig állt, kapaszkodás nélkül a forgó centrifugában. A lábát mintha odaragasztották volna a talpához, közben meg az egész teste valami hullámzó ritmusra táncolt. A villamoson is csak koncentrálni kell. Minden rándulás előre jelzi, merre kell dőlni, a térdet mennyire kell rogyasztani. Az útvonalat ráadásul jól ismerem, tudom, mikor jön kanyar, és akkor kissé jobban kitémasztok az ellenkező lábammal. Így állok kifizítve két megálló között. A bal kezem magasabban, lazán tartom, a jobb anyám merev testében ér véget. Ha a fejemet pedig picit oldalra döntöm, a csurkáim meg a vállam pont egy párhuzamost alkotnak. Rajtam is átfutnak az egyenesek. Menetközben, így a kint sétáló emberek úgy tűnnek, mintha egy domboldalon csúszkálnának ide-oda. Elképzelem, hogy egyedül én vagyok függőleges, és mindenki más ferde. Rendesen kapaszkodjál, szól rám megint anyám. Ha hanyatt esel, balett helyett az ügyeleten üldögelhetünk egész délután.

A következő megállóba érve a fékezés csikorgása megcsiklandozza a tarkómat. A villamos ajtaja kitérül, és én ismét derékszögben állok a világgal.